

Sygn. akt V KK 59/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Roman Sądziej (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **W. W.**,

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 31 stycznia 2003 r., sygn. akt IV Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 16 października 2002 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 października 2002 r. W. W. został skazany za przestępstwo usiłowania kradzieży z włamaniem popełnione w warunkach art. 64 § 2 k.k. na karę roku i miesiąca pozbawienia wolności oraz

grzywny w wysokości 40 stawek po 10 złotych każda; na poczet powyższej kary pozbawienia wolności dokonano stosownego zaliczenia na podstawie art. 63 § 1 k.k.; nadto orzeczono w przedmiocie kosztów obrony z urzędu oraz kosztów sądowych.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżony został apelacjami wniesionymi przez obie strony procesu, tj. prokuratora oraz oskarżonego. W następstwie rozpoznania tych środków odwoławczych wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 stycznia 2003r. orzeczenie Sądu pierwszej instancji zostało zmienione w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze pozbawienia wolności poprzez jej podwyższenie do lat 2; na poczet tej kary dokonano stosownych zaliczeń okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a nadto orzeczono o kosztach obrony z urzędu i kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Dodać należy, że kara powyższa została objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 28 stycznia 2004 r., sygn. II K (...).

Od wyroku Sądu Okręgowego w S. kasację na korzyść skazanego złożył w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił w nadzwyczajnym środku zaskarżenia rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego, bowiem wydanego z naruszeniem przepisu art. 64 § 2 k.k. rozstrzygnięcia, które to naruszenie polegało na wadliwym uznaniu, że W. W. dopuścił się przypisanego mu czynu w warunkach multirecydywy, podczas gdy w dacie popełnienia przypisanego mu czynu nie był uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., które to naruszenie spowodowało podwyższenie w instancji odwoławczej orzeczonej kary pozbawienia wolności.

W konsekwencji autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna, a zatem podlegała uwzględnieniu w całości na w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Przypisując skazanemu W. W. działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 k.k. Sąd Rejonowy w G. powołał się na wyrok łączny tegoż Sądu z dnia 19 stycznia 2000 r., sygn. II K (...) oraz okresy odbywanej przez skazanego kary łącznej pozbawienia wolności.

W ramach ustawowego kompletu kryteriów determinujących przypisanie multirecydywy (art. 64 § 2 k.k.) w pierwszej kolejności wymienione zostało uprzednie skazanie w ramach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.). Aby zatem badać dalsze elementy, jak wskazane w wyroku, tj. adekwatne w czasie i rozmiarze odbycie kary (łącznie co najmniej rok pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary), a także czynić ustalenia czy popełnione po raz kolejny przestępstwo odpowiada rodzajowo ustawowym wymogom (umyślne przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia), koniecznym było w pierwszej kolejności stwierdzenie tej pierwszej przesłanki. Wszak bez jej zaistnienia badanie dalszych uwarunkowań z art. 64 § 2 k.k. pozostaje bezprzedmiotowe.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji takie ustalenie zostało poczynione, czego wyrazem była dalece nieprecyzyjna konstatacja: „nadto oskarżony był wielokrotnie karany sądownie w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Oskarżony był karany za przestępstwa przeciwko mieniu na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Niniejsze przestępstwa popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa”. Sąd nie wskazał, iżby którekolwiek z wcześniejszych skazań nastąpiło w warunkach art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dysponował odpisami orzeczeń oraz danymi o karalności, z których nie wynikało, że w przypadku W. W. powyższe zasadnicze kryterium zostało spełnione. Żadne ze skazań nie przypisywało W. W. działania w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Wykazują to jednoznacznie akta sprawy II K (...) dotyczącej wydania wyroku łącznego, zawierające odpisy wszystkich połączonych nim wyroków Sądu Rejonowego w G. (II K (...)6/97, II K (...)2/98, II K (...)1/98, II K (...)6/98).

W tych okolicznościach w pełni zasadnie autor kasacji podniósł zarzut, że wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 października 2002 r., skazujący W. W. za

występek z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. został wydany z rażącym naruszeniem prawa materialnego – właśnie art. 64 § 2 k.k.

W toku kontroli odwoławczej zainicjowanej tak ze strony oskarżyciela publicznego jak i samego skazanego, powyższe uchybienie nie zostało dostrzeżone. Bezspornym pozostaje, że pomimo niepodniesienia stosownego zarzutu w żadnym ze środków odwoławczych, Sąd Okręgowy w S. zobowiązany był, na podstawie art. 433 § 1 k.p.k., podjąć właściwe czynności z urzędu, gdyż zastosowanie znajdował art. 447 § 1 k.p.k. Taka weryfikacja kontrolowanego orzeczenia jednak nie nastąpiła, co stanowiło naruszenie powyższych unormowań w stopniu określonym w art. 523 § 1 k.p.k. W zaistniałym układzie procesowym – apelacja osobista oskarżonego – zbędne było wskazanie w kasacji naruszenia art. 440 k.p.k., to jednakże nie zmienia istoty oceny tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Jeśli zważyć na treść apelacji prokuratora, w której to oskarżyciel domagał się wymierzenia W. W. surowszej kary między innymi z powodu popełnienia czynu „w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa” oraz ostateczne uwzględnienie tego środka odwoławczego, poprzez zmianę wyroku polegającą na podwyższeniu kary pozbawienia wolności niemalże dwukrotnie (z roku i miesiąca pozbawienia wolności do lat 2), wpływ tego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia pozostaje niewątpliwy.

Implikacją stwierdzonych naruszeń było uchylenie zaskarżonego orzeczenia – wyroku Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Zgodnie z treścią art. 529 k.p.k., wydaniu niniejszego rozstrzygnięcia nie sprzeciwia się fakt wykonania orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary, gdyż kasacja została wniesiona i rozpoznana na korzyść skazanego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy uwzględni powyższe wskazania i dokona powtórnej oceny wniesionych apelacji, wnikliwie analizując sytuację W. W. przez pryzmat przesłanek określonych w art. 64 k.k.

r.g.